

DE KERELS!

in kwestie beter presteert dan de beursindex. De terugkijkperiode is ongeveer acht weken.

Werkt uw bank, vermogensbeheerder of beleggingsadviseur nog steeds met een beleggingsstrategie gebaseerd op buy and hold, vraag dan onmiddellijk om over te stappen op de B.O.B.-methode. De strategie buy and hold mag niet misbruikt worden als excuus voor slechte beleggingsresultaten.

MOOIE PERFORMANCE

De B.O.B.-methode levert ons jaar in jaar uit een mooie performance op. Wij doen niet alleen onze aandeleselectie hiermee, maar beoordelen ook welke sectoren er goed bij liggen. De B.O.B.-methode is zelfs in staat om beleggingscategorieën te beoordelen. Hiermee kunnen de knullen van de kerels gescheiden worden en kunnen we zien wat goede en slechte categorieën zijn.

Zo weet de regelmatige lezer van deze rubriek dat wij het grootste deel van 2008 liquide zijn geweest. Pas tegen de herfst zijn wij weer ingestapt. Nee, niet in aandelen, in staatsobligaties. Met liquiditeiten hebben we vorig jaar overigens niet veel verdiend (ook niet veel verloren!). Onze posities in staatsleningen hebben echter wel goed geredeneerd, waardoor 2008 uiteindelijk toch met een klein positief resultaat afgesloten kon worden.

Volgens de B.O.B.-methode komen ook bedrijfsobligaties (Corporate Bond) binnenkort in aanmerking. De Europese Corporate Bond Index begint technisch serieus te verbeteren. Eind 2008 is de dalende trend opwaarts verlaten, waarmee de kou uit de lucht is. De neerwaartse fase vanaf 2004 ligt nu achter ons. Nu vormt het fonds rond 108,75 ook een hogere koersbodem. Met een slotstand boven weerstandszone 117,70-118,78 genereert de Corporate Bond Index een koopsignaal. Pas daarna overwegen we posities in bedrijfsobligaties. ■

Door Wouter Weijand,
fondsmanager High Income Equity Fund, Fortis Investments

Amerikaans moreel verval

Jarenlang had men de Amerikaanse consument bestudeerd en de conclusies waren eenduidig: in tijden van crisis zou hij eerst de creditcardschulden laten oplopen, dan de autolening niet meer aflossen en pas op het laatste moment stoppen met het betalen van de hypotheek.

Niets bleek echter minder waar. De huissleutels bleken als eerste naar de bank te worden opgestuurd, de auto werd gestart en met een setje nog werkende creditcards vertrok de Amerikaanse consument naar betere oorden. Hoe kan het gebeuren dat ze en masse huis en haard verlaten en nu hele woonwijken in spookdorpjes veranderd zijn? Hechten ze in de Verenigde Staten dan niet aan zoiets heiligs als een eigen huis?

We raken hier aan misschien wel het grootste misverstand uit de kredietcrisis en ook meteen aan een van de diepere oorzaken: de Amerikaanse burger voelt die hypotheekschuld niet direct persoonlijk, want de schuld rust op het huis, niet op hem! Is de bewoner vertrokken, dan heeft de bank alleen nog het huis. In Nederland kun je de eigenaar nog een paar honderd jaar met die hypotheekschuld achtervolgen en laat hij het wel uit zijn hoofd om ervandoor te gaan. De schuld draag je hier in Europa ook als persoon en die zorg kent een Amerikaan niet: hij peert 'm gewoon en laat de bezitter van die hypotheek met de verliezen achter.

Wisten die Landesbanken in Duitsland, die cdo-fundmanagers die al die mandjes Amerikaanse hypotheekleningen in portefeuille hadden gekregen, die Europese brokers en banken, die Aziatische spaarders, dat Amerikanen zomaar weg kunnen lopen van hun verplichtingen en anderen met hun waardeloze bezittingen kunnen opzadelen?

Dit is de echte crisis. De crisis die past in een trend van ontpersoonlijking van lenen. Als persoon en huis van elkaar gescheiden zijn in de leenovereenkomst, wordt het vanzelf ook makkelijker al die leningen apart te verpakken en te verhandelen. Zo kan elke belegger een serie vorderingen met huizen als onderpand (collateral) kopen, ongeacht wie de eigenaar van die woning is of wie de schuld is aangegaan. Zoiets is natuurlijk fantastisch goed nieuws voor al die banken en brokers die op grote schaal die leningen konden gaan verpakken. De asset-backed leningen namen dan ook een enorme vlucht.

Maar hadden we daar nu echt zo hard aan meegedaan als we geweten hadden dat de Amerikaan die schuld nauwelijks als een schuld voelt? Dat hij de hypotheek als een middel ziet om meer geld uit het huis te persen, als de waarde ervan weer eens verder toenam om die lening vervolgens als een baksteen te laten vallen als het tegenzat?

In heel die trend van globalisering vergaten we de leenvoorwaarden van hypotheekleningen te vergelijken en internationaal te harmoniseren. Zodat juist het land met de grootste schuldenmakers ons met de brokken kon laten zitten. Dom, dom, dom. Maar ook ongelooflijk dat de Amerikanen ermee weggelopen en niemand hen aanspreekt op deze vorm van moreel verval. ■

